

[Mølchior.]

hr. Poul Dam havde til europæiske programmer, var, at Bavaria-shows havde vi nok af. Jeg har ikke haft lejlighed til at se mange af disse shows, men jeg hører fra den måske trediedel af den danske befolkning, der tit har lejlighed til at se dem, at de er meget yndede. Jeg tror nok, at hr. Poul Dams parti bl. a. hedder folkeparti, og der er noget kolossalt ufolkeligt ved på forhånd at sige, at noget, folk kan lide, er nok noget, der ikke duer. Jeg tror, der kommer masser af gode ting ud af tysk radio og fjernsyn, og desuden omfattes Europa af andet end Tyskland. Det må vel også høre med til alsidighedskravet i Danmarks radio, at der kan være tid og plads for shows, indenlandske såvel som udenlandske, selv om en elite eller et flertal eller et mindretal ikke synes lige om det show.

Ligeledes foranlediget af hr. Poul Dam, der her blev assisteret af hr. Bernhard Baunsgaard, vil jeg godt sige vedrørende spørgsmålet om, hvad de sidder der for i radiatorådet, disse politikere, som udgår fra og udvælges af dette folketing. Hr. Bernhard Baunsgaard mente ikke, man sad der som politikere og som folketingsmedlem. Når jeg før sagde, at jeg ikke var sikker på, at det var så hensigtsmæssigt, at det i så vid udstrækning er folketingspolitikere, der sidder i radiatorådet, er det såmænd ikke ud fra, at jeg ikke finder dem egnede, men ud fra, at jeg finder, at de eller vi ikke har tid til det. Men det er da højst besynderligt at bestemme, at det skal være folketingsmedlemmer for cirka halvdelens vedkommende — og de fleste af den anden halvdel af folketinget udpegede personer ender jo som regel også med at blive folketingsmedlemmer — hvis ikke det er meningen, de skal sidde der tillige som folketingsmedlemmer. Jeg tror ikke, et medlem af folketinget er i stand til at kaste denne identitet af sig under varetagelsen af et mere perifert folkevalgt job. Jeg tror, de sidder der som politikere, jeg tror også, at når der sidder folketingsmedlemmer i det kgl. teaters tilsynsråd, er det ikke meningen, at de kun skal sidde der for at gøre deres bedste dér — det er klart, de også skal det — men det er også meningen, at de skal gøre det som politikere og som medlemmer af landets lovgivende forsamling. Og jeg må altså påpege, at hr. Erhard Jakobsen har

100 pct. ret i, når man læser loven om denne politiske styring, så ligger styringen hos politikerne, og så må politikerne udøve den. Man kan så diskutere, om det bør forblive sådan i en fjernere fremtid, men når man har sat politikere til at styre Danmarks radio gennem dette at være i programudvalg og radiatoråd, så er det også meningen, at de skal leve op til det. Så må de have den tid, der skal til det, og den indlevelse, der skal til for at gøre det også i deres egenskab af politikere.

Hr. Poul Dam talte om, at man ikke i sin vildeste fantasi havde kunnet tænke sig, at radiatorådet ville få det antal medlemmer eller den sammensætning af medlemmerne, og han blev så assisteret af hr. Lasse Budtz, der talte om uansvarlige politikere. Ja, det er meget nemt at tale om uansvarlige, de uansvarlige, det er selvfølgelig altid de andre, og det er meget nemt at slynge det ud uden at sige, hvem man peger på, og uden at give eksempler på uansvarligheden. Det turde nok være helt overflødigt i en debat om disse to lovforslag. Det kunne dog godt have ventet til den 26. marts 1974.

Jeg må på det alvorligste protestere imod, at man på den måde udtaler sig om ansvarlighedsgraden hos den ene eller den anden. Fordi man ikke er enig med nogen, behøver man ikke at beskyldte dem for usaglighed eller uansvarlighed, for det er der overhovedet ikke noget som helst hold i.

Kristeligt folkepartis ordfører, hr. Chr. Christensen, tog meget stærkt forskud på den bredere radiodebat, der skal komme, og talte meget om radiospredningens principper. Jeg hæftede mig også ved dette krav om soberhed. Jeg har meget tilovers for soberhed, men der er altså tale om alsidighed i loven, og mens jeg kan sætte alsidighed uden anførelsestegn, må soberhed næsten altid stå med anførelsestegn, for den er endnu vanskeligere at definere end alsidigheden, og det må vel næsten høre med til alsidigheden, at noget, som måske hr. Chr. Christensen eller jeg anser for mindre sobert, alligevel må kunne udsendes, for hvem skal ellers være dommer, og skal radioudsendelserne da ikke være et billede også på det levende liv?

Endelig vil jeg sige til hr. Lembourn, at der er jo konkurrence. Vi har 3 sendere i Danmarks radio, som konkurrerer om